Ч. 1. Второк 16 (3) січня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані є вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Кабінетна криза у Франциї. — Справи балканьскі. — Ворохобня в Хіні.

Як зачувати, кабінетна криза у Франциї має нині покінчити ся. Поанкаре, котрому президент Фалієр поручив задачу утвореня кабінету, мав вчера нараду з визначними французскими парляментаристами, як з Бріяндом, Міллераном і Делькассем. З причини, що Міллеран заявив готовість принятя міністерства війни, а Делкассе маринарки, утворенє нового кабінету є на добрій дорозі. Також Бріян приймив теку міністерства справ внутрішних. Поанкаре повідомив вчера президента, що має надію на скоре утворенє кабінету. Міністерство справ заграничних обняв би в новім кабінеті сенатор Буржоа.

Париский „Temps“ одержав в Солуня інформациї, які кидають нове сьвітло на таємні прояви ворохобних струй, які виявляють ся під якогось часу в Македониї і спричинюють в значній степени непевність положеня на Балкані. З тих інформаций виходить, що на балканьскім півострові завязала ся нова тайна орґанізация під назвою „червоних братів“, котра поставила собі цілию розворушенє всіх балканьских народів при помочи ворохобної аґітациї, провокациї і замахів для повного переобразованя єствуючого положеня. Орґанізация звертає ся в первшій лінії против молодотурецкого комітету, якому робить закид, що працює несьвідомо над тим, щоби обернути Балкан на область европейского капіталістичного визиску, а особливо російского і австрийского, і зготовити Туреччині, а при тім також иншим балканьским державам судьбу Триполітанії і Персиї. Сій орґанізациї, зближеній прямованями до анархістів, приписують авторство всіх замахів і мордів, сповнених послідними часами в Македониї. З болгарскою ворохобною аґітациєю рух сей не має нічого спільного, однак в сполуці з нею і ворохобними змаганями, проявляючими ся в Альбанії, страновить ґрізну небезпечність для мира.

Побіч орґанізациї „червоних братів“ розвиває ся, як сказано, болгарска ворохобна аґітация. Зі Скопліє доносять, що сильний відділ Болгарів кинув 3 бомби між участників віча, яке коло Зількової хотіло ухвалити заяву льояльности для молодотурків. 13 осіб є убитих, 22 особи поранені.

Після донесень з Пекіну, оба ворожі табори в Хіні, цісарскі сторонники і республиканци, приготовляють ся пильно до дальшої війни. Всюди затягають рекрутів і вправляють, а републиканци вислали аґентів до Японії, щоби закупили більше число карабінів та амуниції. Заносить ся на велику, кроваву війну між Північчю а Полуднем, причім кілька північних провінций держать сторону републиканців. З Шанґаю доносять, що Вутінфан перервав телєґрафічні переговори з Юаншікаєм, бо провізоричне правительство в Нанкіні постановило не оглядати ся на Пекін і національний збір скликати до Шанґаю, що має рішити про будучу форму правліня в хіньскій державі, очевидно в дусі Сун-яцена. Роз'єм оружє вправді не відновлено, однак обі сторони не спішать ся з ворожими кроками, бо поки що заняті збиранєм сил.

Цісарска армія завернула з Ганкаву далеко на північ. В Пекіні хотіли би, щоби републиканци рушили дальше на північ, де відорваних від їх основи, надіють ся лекше їх побити. Річ природна, що републиканці не дають ся зловити на таку приману.

Відколи Сун-яцен обняв в Нанкіні правліне, революцийна партия прийшла до гроший, які видає на воєнні материяли. Куплено навіть два літаки в Японії. Вправді пущено чутку, що в Шанґаю ваманюють з европейскої до хіньскої дільниці богатих Хінців і придержують їх так довго, доки не окуплять ся великими сумами до воєнного скарбу републиканців, але чутка ся, пущена очевидячки ворогами републики, не заслугує на віру.

З революцийної завирухи в Хіні рішилась скористати Росия. Як відомо, по проголошеню Хіни републикою, Монголія проголосила себе

1)

ЗАПИСНИК БОЖЕВІЛЬНОГО.

(Оповіданє В. Кабеля).

Погідне, засіяне зірками небо ясніло вечером дня 19-го жовтня 1827 р. над славною колись пристанию міста Наваріно на західнім побережу грецкого півострова Морея і відбивало ся поблискуючими точечками в мори, що ледви ще що порушало ся, а стоячу там єгипетско-турецку фльоту вкривав якийсь непевний сумерк. Лиш уставлені широким каблуком в поважнім числі кораблї з високими берегами можна ще було розпізнати — лінійні кораблї, перед котрими в дальших відступах стояв знов другий ряд менших кораблів, що робили службу передної сторожі. Вечірну тишину лиш зрідка перебивав шум порушаних в такт весел якоїсь лодки, що удержувала звязь з побережем та тихі звуки якоїсь моряцкої пісні або скрипіт вітрилових жердий.

Теплий вітер з побережа заносив аж до фльоти запаморочуючий запах із знаних вже в старині рожевих городів в Пільос, того Пільос, що в середновічних часах, від коли там поселили ся були Наварийці, змінило свою назву, але не стратило ані свого чудового лагідного підсоня ані богатства своєї буйної ростинности, подібної до тої, що в теплих краях. З самого малого місточка не було в вечірнім сумерку нічого більше видко, як лиш зариси низьких, по найбільшій части побілюваних хат і більші над самою пристанию положені шопи призначені на склади анґлійских і гамбурґских фірм.

Але той образ веселого мира нарушила небавком червона луна якоїсь пожежі, що заблисла часами від сторони суші на північнім овиді, а з того, що она була дуже велика і ясна, можна було здогадувати ся, що то горять цілі села і хутори. Иноді затряс воздухом і якийсь далекий гук мов би з вистрілу пушок і ніби як ті громи віщував надходячу тучу.

Перед одним турецким вартовим кораблем, що стояв на самім переді, виринула від сторони моря якась лодка, на котрій побіч мідшіпмена або корабельного кадета, що робив кермою, сидів висший анґлійский офіцир від маринарки в параднім уніформі. Лодку в пору закликали і она станула на кілька хвиль коло довшого боку турецкого корабля а відтак поплила дальше до лінійного корабля „Александрия“, на котрім Капудан бей, головний командант єгипетско турецкої фльоти, вивісив був свій стяг.

Небавком опісля станув Анґлієць перед беєм в капітаньскій каюті „Александриї“, удадженій зі справдешною орієнтальною пишнотою. Проворний Турок з трохи пересадною чемностию попросив єго сісти собі на низонькій софці, але Анґлієць з холодним поклоном подякував за то і не зволікаючи довго, сказав зараз, за чим він сюди прийшов.

— На приказ адмірала Сер Кодрінґтена [1]), головного команданта сполучених фльот французскої, російскої і анґлійскої, маю Вашій Екселенциї подати до відомости що слідує: Позаяк три союзні правительства льондоньским договором згодили ся на то, що з Гециї, котра від многих літ боре ся о свою свободу, має від тепер стати держава, підчинена Туреччині, але зі самостійною управою, то сю угоду предложено урецкому правительству, щоби оно висказало свою гадку. Аж доки не наспіє рішенє вашого правительства на се предложенє, поставлене в добрім намірі, мають бути, як то умовив ся Сер Кодрінтен з командантом турецкої сухопутної і морскої воєнної сили,

[1]) Sir Edward Codrington, урод. 1770 р., адмірал анґлійской фльоти. Сполучена анґлійска, француска і російска фльота під головною командою Кодрінґтена хотіли змусити турецко-єгипетску фльоту, щоби она розділила ся і одна відплила до Єгипту друга до Дарданелїв і тому по застановленю воєнних кроків ще 25 вересня 1827 р. хотіли в воєннім порядку заплисти дня 20 жовтня 1827 до пристані коло Наваріна. Тимчасом турецко єгипетска фльота привитала їх огнем. Тоді й Кодрінґтен казав стріляти і до трох годин знищив турецко-єгипетску фльоту. В слідуючім році змусив він єгипетского віцекороля уступити ся з Мореї.

незавнсимою державою під правлінем найвисшого релігійного достойника. Рівночасно звернула ся до Росиї з просьбою о поміч против републиканців. Росия згодила ся на те дуже радо і поставила хіньскому правительству ряд домагань, а то, щоби Монголія одержала автономічне правительство, щоб хіньске правительство не посилало там войска, щоби заборонило еміґрацию Хінців до всхідної Монголії, щоби внутрішна адміністрация була в руках виключно Монголів та щоб Росия одержала привілей будови зелізниці в Монголії.

Така інтервенция Росиї не подобалась очевидно державам, що также заінтересовані в Хіні. Особливо японьска праса виступила з протестом проти поведеня Росиї. З огляду на те, російске правительство оголосило комунікат, в якім пояснило своє становище супроти Монголії. З того комунікату виходить, що Росия, вихісновуючи зручно свої приязні зносини з Анґлією, забирає ся до величезного розширеня своїх посілостий в Азиї коштом хіньскої держави.

Новинки.

Львів, 15 січня 1912.

— Іменованя і перенесеня. Пан Міністер справедливости іменував контрольорами домів вязничних в судах окружних; Фридр. Кінереза (Quignerez-a) із Станиславова до Чорткова, Емануїла Кунскі'го зі Львова до Самбора і ад'юнкта Рудольфа Бавера зі Львова контрольором дому вязничн. в краєвім суді в Кракові. — II Намістник іменував практиканта рахункового в департаменті рахунковім Намістництва Кар. Пржибильского асистентом рахунковим ad personam.

— В справі сегорічної бранки пише Fremdenblatt: Перед кількома днями подано до публичної відомости відрочене головної бранки, котре показало ся конечним з причини річевої а подекуди і з технїчної натури. Вість ту толковано тут і там хибно. Дальше подає згадана ґазета історичне представлене справи і так кінчить: Проти найобачнїйших здогадів виходить з того, що відложене головної бранки порішили виключно зглядн випливаючі із ситуациї в Австриї а знаходячі повне умотиванє в стані річи в тій половині монархії. Скороже висказують ся обави, що відрочене бранки поза звичайний реченець могло би мати некористні наслїдки для осіб обовязаних ставити ся, то інтересовані чинники мають то в своїй власти зменшити предвиджувані недогідности за помочию скорого парляментарного залагодженя реформи войскової.

— Стипендиї для композиторів. Міністерство просьвіти взиває композиторів в Австриї, котрі наміряють подавати ся о артистичну стипендию на р. 1912, щоби внесли подання найпізнїйше до 1 лютого с. р. на руки своєї краєвої власти. Пізнїйші подання не будуть узгляднені. Подавати ся можуть тільки самостійні композитори. В поданях треба подати інформациї про образоване, відносини родинні і маєткові петента, про те, як наміряє використати стипендию, врешті долучити взірцї своїх композиций.

— Іспити кваліфікацийні на учителів шкіл народних перед львівскою комісиєю іспитовою відбудуть ся дня 13 лютого а на учителів шкіл видїлових дня 26 лютого. Реченець до вношеня подань до 5 лютого с. р.

— Затроєнє ґазом до осьвітлюваня. З Ряшева доносять про таку сумну подію: Онногди около 10 год. рано робітник ґазівні Іван Леліґо увійшов до резервоара, щоби випомповати воду спливаючу з рур ґазових. Ледви війшов по кількох ступенях на долину як впав вже непритомний. Перший побіг єму на поміч франц Борек але чуючи, що голова єму завертає ся, вернув назад, але за хвильку пішов ще раз ратувати і впав неживий затроєний ґазом. Так само затроїли ся ідучи за ним Рудольф Кангор, машиніст електрівні і робітник Стан. Кевдзьор. Всї три погибли. Леліґа видобуто і він відзискав притомність і лежить тяжко недужий в шпитали. Крім того затроїли ся ще й инші робітники, а то: Ник. Хвоста, Віктор Люсняк і Валентий Бобер, котрі лежать тяжко недужі дома. Помочи уділило їм 5 лїкарів. Похорон нещасливих жертв відбув ся в неділю.

— З зелізниці. З причини заметелий сніґових здержано з днем 12 с. м. загальний рух на льокальній зелїзници Борки Великі — Грималів, а з днем 12 с. м. рух товаровий на шляхах Вигнанка—Іване пусте і Тересин—Скалат, загальний рух на шляху Коломия—Стефанівка, та загальний рух на шляху Біла Чорніска—Заліщики аж до відкликаня.

— Третий курс висшої народної просьвіти ім. проф. дра Стефана Стоцкого в Чернівцях. Заохочене гарними успіхами двох попередних курсів 1910 і 1911 р. приступає „Історичне Товариство в Чернівцях" до отвореня третого курсу, що відбуде ся в Чернівцях від 1-го лютого до 31-го марта с. р.

Відповідно до плянів даньских народних університетів і дотеперішної практики будуть на курсї учити: 1) всесьвітної історії, 2) історії України, 3) історії устрою держави, краю і громади, 4) ґеольоґії (про землю), 5) ґеоґрафії сьвіта і України, 6) антропольоґії і етноґрафії (про раси і житя людий), 7) історії культури (і винаходів), 8) будви людского тїла, 9) ґіґієни, 10) природознавства, 11) історії релїґії, 12) українїьскої мови і лїтератури, 13) головних горожаньских законів, 14) розвитку сьвітової і народної господарки, 15) кооперациї, 16) рахунків і касового та спілкового діловодства, 17) співу, 18) ґімнастики, 19) пожарництва, 20) помочи в наглих випадках, 21) стилїстики, 22) вибраних притан з господарства, молочарства і ветеринарії, 23) веденя народних товариств (читалень, крамниць, кас, спілок і т. д.) Всї участники будуть разом мешкати і харчувати ся і длятого мають на покрите коштів зложити наперед 80 К. — Наука удїляє ся безплатно. Зголошеня приймає заступник гол. Товариства др. Зенон Кузєля (Чернівці, ул. Гайдна ч. 7). До зголошеня має бути долучене сьвідоцтво укінченя народної школи (то є 6 року науки) метрика на доказ укінченого 18 року житя і посьвідка, що в селї петента нема заразливої недуги. „Історичне Товариство" має надію, що на курс зголосить ся богато учасників з усїх сторін україньских земель, та що наші товариства (особливо каси та спілки) запоможуть незасібних охотників. — Від „Історичного Товариства" в Чернївцях: *Др. Ст. Смаль-Стоцкий*, голова; *Др. Зенон Кузеля*, заступ. голови; Інж. *Гр. Герасимович*, писар.

— Убийство і самоубийство. В ночи на 4 с. м. отроїв антикар і бурмістр місточка Озеряни, борщівского повіта, Казимир Країньский свою жену Іванну, а відтак і себе. Говорять, що Країньский зробив то з розпуки, бо єго жінка страшно запивала ся, а всякі способи, щоби тому якось зарадити, не помагали нїчого; не помогло навіть і то, що она лїчила ся в якімсь заведеню за границею. З найблизшого окруженя так знов розповідають: Країньский давав жінцї часами якогось лїку на отверезїне. Коли в часї принятя гостий побачив, що жінка ледви вже держить ся на ногах, подав їй, як звичайно, того лїку, але в такій скількости, що она погибла на місци. Тоді нещасливий чоловік зажив і сам отруї і впав трупом побіч жінки.

— Не убийство, але самоубийство. В присутности судїї слїдчого п. Батицкого відбула ся онногди секция тїла Станислава Півоньского, котрого загадочна смерть в звязи з арештованями за крадіж на зелїзници наробила великої сензациї. Як звістно, говорено, що Півоньского

Ібраґімом-пашою, застановлені всї воєнні кроки. Той роз'єм з турецкої сторони не пошановано. Після певних вістий, які ми одержали, відбуває ся й дальше пустошене краю, палене міст і сїл та різня невинних людий.

Капудан-бей слухав доси з повним спокоєм тої промови. Лиш єго прижмурені очи споглядали хвилями допитливо на Анґлійця. Але тепер підняв він руки в гору, мов би хотів з обуренєм тому заперечити.

Але Анґлієць не дав єму прийти до слова. Піднесеним голосом говорив він дальше: Або чи хочете може Ваша Екселенция обставати при тім, що луна, яку видко на північнім небі так виразно і той гук пушок, який аж сюди доходить, то ознаки радости жителів того бідного краю з тої нагоди, що остаточно прийшло до роз'єму, до застановлення воєнних кроків?

Турок мовчав заклопотаний і заким він міг здобути ся на якусь відповідь, вийняв вже анґлїйский офіцир запечатане письмо і наставив єго заклопотаному Капудан-беєви.

— Отсе письмо — сказав він різко — містить в собі слїдуюче ультиматум: „Коли би Ібраґім паша аж до завтра до дванайцятої години в полудне не предложив доказу, що видано строгі прикази, щоби заключений роз'єм був дїйстно переведений, то три союзні держави будуть видїти ся змушеними переперти примусом свою волю. Се ультиматум прошу передати як найскорше вашому головному командантови, котрого головна кватира знаходить ся певно ще в Наварінї.

Сказавши то Анґлієць поклонив ся і вийшов з каюти, перейшов по слабо лиш осьвітленім покладї батерийнім і зліз по корабельній драбинцї до своєї лодки, не оглянувшись навіть на супроводжаючого єго адмірала і на корабельну варту, котра презентувала перед ним оружиє. Відтак роздала ся голосна команда, весла стали гребати і лодка з гордим стягом на заднім кінци поплила в сторону як в'їзд до пристанї та щезла в темноті.

Капудан-бей побіг тепер чим скорше аж на сам конець горішного покладу, де приперши́сь до поруча горішного покладу, стояв якийсь чоловік в темнобурім бурнусї, котрий очевидно мав закривати богато вишиваний мундур. Чоловік той зі смаглявим лицем і острими чертами не був хто инший лиш таки сам Ібраґім паша, пасерб еґипетского віцекороля Меґемеда Алї, той, що здобув Місолюнґ, заборолo західної Греции і найнебезпечнїйший противник грецкої свободи.

Оба якусь хвилю пошептали щось з собою. Коли Ібраґім паша казав опісля відвезти себе на лодці на побереже, бей чогось задумав ся і чоло єго наморщило ся.

Вернувши до каюти, потягнув кілька разів нетерпеливо за шнурок від дзвінка, що висів коло лямпи на стели, котра гойдала ся легонько то в один бік то в другий. В кілька секунд опісля розсунула ся тяжка, дамашком вишивана занавіса, що заслонювала двері від сусїдної комнати, і всунув ся тихонько якийсь маленький чоловічок, убраний в широке шовкове одїнє, котрого інтеліґентне лице майже відвертало увагу від того, що виглядає мов би якийсь горбатий хлопчина з незвичайно великою головою.

Той карлик, що в своїм ріжнобарвнім одїню нагадував тих весельчаків, яких в середновічних часах удержувано на княжих дворах, був тайним секретарем і дорадником Капудан-бея. Він називав ся Йосиф Майнерт, був родом з міста Ґданьска а з фаху голярем. І находившись по сьвіті, зайшов аж до Константинополя, там перейшов на магометаньску віру і так з колишнього Йосифа зробив ся Юсуф. Зпершу був він лїкарем, відтак торгував коврами, а спробовавши ще кілька инших фахів, станув остаточно на службу у бея за кухаря, а що був дуже бистроумний і знав богато всїляких мов, то наконець здобув собі то становище, яке тепер займав. Означити єго вік було трудно, бо єго без краски і поморщене лице з рідкими сивими вусами і засїгди прижмурені скісні очи робили майже враженє старця, підчас коли зручна рухливість малого чоловічка нагадувала молодого.

Капудан-бей, коли увійшов єго секретар, зітхнув важко, присїв на софку і став нервово гладитись рукою по бородї, при чім так хитро споглядав на малого, як перед тим на анґлїйского офіцира.

(Дальше буде).

хтось убив сильним ударом в голову, а відтак підкинув під колеса льокомотиви. Секция виказала, що погибший дістав ся під колеса льокомотиви живцем. Мимо того однак слідства полїцийного не залишено, і старш. комісар п. Лисаковский веде его дальше.

Господарство, промисл і торговля.

— Філія Товариства „Сільский Господар" в Бережанах уряджує при помочи Головного Видїлу в днях від 7 до 10 лютого 1912 р. курс ветеринарийний під проводом п. Ковальского, повітового ветеринаря в Станиславові, з слідуючою проґрамою:

1) Про новий закон о заразливих недугах у домашних зьвірят.
2) Про будову тіла і функциї поодиноких орґанів.
3) Про пастивні ростини.
4) Перша поміч в наглих случаях.
5) Поміч при породї правильнім і неправильнім.
6) Про годівлю худоби рогатої і єї гіґієну.
7) Про годівлю свиний.
8) Про раси худоби рогатої і свиний.
9) Демонстрацийний виклад на живих і мертвих зьвірятах.

Свої виклади ветеринарийні буде п. Ковальский супроводжати демонстрациями на фантомах а рівночасно буде демонструвати практичне примінене ветеринарийних приладів в господарстві.

Сподїємо ся, що так П. Т. Інтелїґенция як і Селяни наші поспішать радо на сей курс, видячи велику вагу его для себе.

За Видїл філії „Сільского Господаря" в Бережанах:
о. Ф. Свиргун, голова. *Іл. Романчук*, секр.

— **Філія „Сільского Господаря" в Кутах** устроює при помочи Головного Видїлу Товариства триднєвний ветеринарийно-господарский курс в Кутах, котрий зачне ся дня 31 січня с. р. о годинї 3-ій рано богослуженєм в місцевій церкві, а скінчить ся дня 2 лютого с. р. по полудни розданем сьвідоцтв учасникам курсу.

1) Виклади з области ветеринарийної обійме на просьбу філїї в Кутах Вп. п. Лукашевский, п. к. повітовий ветеринар в Косові, котрий буде супроводжати свої виклади демонстрациями на фантомах, демонструючи рівночасно практичне примінене ветеринарийних приладів в господарстві.

2) Про годівлю худоби і безрог, дальше про управу ріллї і навожене буде викладати п. Гореглед, інспектор господарства в Головного Видїлу Товариства.

3) Про управу сіножатий, ростин окопових і пашних, сів і вибір насіня до засіву та господарску рахунковість буде викладати п. Віктор Цюцюра, управитель школи в Кобаках.

В справі участи в сім курсі як рівнож о близші інформациї належить звертати ся письменно або устно до управителя курсу п. Віктора Цюцюри, управителя школи в Кобаках, п. в місци.

Телеґрами.

Мадрид 15 січня. Рада міністрів постановила рівночасно з поданем ся до димісиї поручити королеви до помилуваня засудженого (за революцийну аґітацию) на смерть Chato Coqet-a. Президент міністрів Каналехас (Canalejas) предложив королеви до підпису декрет о помилуванє і зазначив при тім, що в виду руху, який проявляє ся в цїлім краю, рада міністрів ухвалила поручити помилуванє Coquet-a. Міністер додав, що на его думку було політичною похибкою, що кабінет рівночасно з внесенєм о помилуванє 6 осіб засуджених на смерть, не предложив до помилуваня також і Coqueta. Коли річ так зложила ся, то він уважає за свій обовязок предложити свою димісию і димісию своїх товаришів.

Король враву не хотів приняти димісиї і обставав при тім, щоби Каналехас полїстав в урядї. Той однак заявив, що не може відступити від свого постановленя.

Мадрид 15 січня. Король помилував Chaot Cuquet-a.

Мадрид 15 січня. Король приняв вчера вечером премієра Каналехаса і впевнив его о своїм довірю до него. Каналехас просив о час до надуманя ся до завтра. Єсть погляд, що личности, котрі король прийме, поручать королеви, щоби повірив Каналехасови знову управу держави.

Париж 15 січня. Ескадра, котра удає ся дня 28. с. м. на Середземне море на повитанє анґлійскої королївскої пари, позістає під командою контрадмірала Моро (Moreau).

Джульфа 15 січня. На батальон 7 полку стрільців, котрий воєнним походом машерував з Хоц до Урмії, напали близь Тальмаса Курди. В борбі погибло 20 Курдів. По российскій стороні не було не було ніяких страт.

Запрошенє до передплати.

З новим роком розпочав ся **двайцять другий рік** нашого видавництва: найлїпший доказ, що „Народна Часопись" уміла здобути собі прихильність нашої суспільности. При сій нагоді можемо ще й на то покликати ся, що „Народну Часопись" передплачують і читають дуже радо навіть наші земляки далеко за морем аж в Америцї, а се хиба найлїпший доказ, як наша суспільність знає і уміє добре оцїнити ту прислугу, яку їй робить наша часопись. Скажемо длятого, що як доси так і на будуче буде „Народна Часопись" трудити ся дальше в тім самім напрямі, а всї змаганя редакциї будуть стреміти до того, щоби нашій Вп. Публицї подавати як найобильнїйший і як найдобірнїйший материял не лиш із суспільного і політичного житя, але також із всїляких піль людского знаня. Длятого звертаємо ся до наших Вп. Передплатників і Читачів з просьбою, щоби не забували на нашу часопись, а приєднували їй прихильників в як найширших кругах

„Народна Часопись" буде й в новім роцї виходити під тими самими услівями що доси, а іменно:

Для львівских передплатників в аґентії дневників п. Ст. Соколовского пасаж Гавсмана ч. 9 і для **передплатників на провінциї** в ц. к. Староствах:

на цїлий рік	К	4·80 с.
на пів року	„	2·40 „
на чверть року	„	1·20 „
місячно	„	—·90 „

поодиноке число 2 с.

Для передплатників в нашій Адміністрациї ул. Чарнецкого ч. 10, II. поверх, котрі хотять, щоби їм висилати **безпосередно почтою**:

на цїлий рік	К	10·80 с.
на пів року	„	5·40 „
на чверть року	„	2·70 „
місячно	„	—·90 „

поодиноке число 6 с.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30§)**, **2·45** 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·45, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, **9·37**, **2·20**, **3·05***) 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·21.
§) Від 16/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в недїлї).
До Яворова: 8·20, 6·00.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.
До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.
До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.
До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·58§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{22}**, 5^{50}, 7^{30}, **9**, 10^{15}, **1^{30}**, **2**, 5·48, 7^{15}†) **8·25**, 9^{50}.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10^{10}†), 10^{30}.
†) з Красного.

З Черновець: 12^{05}, 5^{45}†), 8·05, 10·25*), **2^{05}**, 5·52, **6^{26}**, 9^{34}
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·10§), 11·08.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.
З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.
З Яворова: 8·15, 4·30.
З Підгаєць: 11·15, 10·20.
З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

В друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).